

Viva in I.canna.blog

KDAJ BOMO LAHKO KONOPLJO LEGALNO UPORABLJALI?

PIŠE: MAJA JUŽNIČ SOTLAR

»Ko je najin otrok pri treh letih in pol spregovoril teden dni za tistim, ko sva mu prvič dala kapljice konopljne smole z vsebnostjo THC, ko je poleg tega začel mirno spati in sva kmalu opazila tudi, da ne oboleva več zaradi infekcijskih okužb, sva z možem vedela, da je to zelena posledica prav konoplje, tiste, okoli katere je še vedno toliko protislovja, nasprotovanja in mistificiranja, predvsem pa je še vedno prepovedana, tudi v medicinske namene. Tudi zato okoli njene uporabe molčiva, a se sprašujeva, zakaj je tako in zakaj tega področja ne bi vendarle končno že uredili in morda s tem pomagali tudi drugim ljudem, ki imajo zdravstvene težave, ki bi si jih lahko (dokazano) lajšali prav s konopljo,« se sprašuje mamica zdaj šestletnega dečka (identiteto obeh hranimo v uredništvu), ki mu je stroka diagnosticirala avtizem in ki mu taista stroka z izjemo nekaj posameznikov žal ni ponudila prav nobene druge medicinske pomoči, ki bi vsaj malo delovala.

Da je v dečkovem razvoju nekaj neobičajnega, sta mlada starša opazila okoli njegovega prvega rojstnega dne. Takrat je zbolel in dobil antibiotik. Od takrat dalje je šlo vse samo navzdol, opisuje dogajanje naša sogovornica.

Nenadoma je nehal s prstkom kazati na predmete, govor, ki se je že lepo nakazoval, je povsem usahnil, priprave na hojo so prenehale, bil je zelo slabo odziven na dražljaje iz okolice. Na pregledu se je pediatrijni zdel povsem normalen in je vse spremembe pripisala spolu in dečkovi muhavosti. Naročila ga je na vnovičen pregled čez šest mesecev. K sreči se sorodnici, pediatrijni, vse skupaj le ni zdelo plod muhavega spola, ampak je kontaktirala dečkovo pediatrijo ter ji predlagala, da bi ga napotila po drugo mnenje v ustanovo, kjer je delala in kjer se ukvarjajo tudi z invalidnimi otroki in mladino. Staršema so tam dali navodila, kako naj ravnajo s sinom, da bi čim bolj spodbudili njegov razvoj, poudarek pa je bil predvsem na pridobivanju njegove pozornosti, ki je bila izrazito slaba.

Dolga pot do diagnoze

»Sin je bil povsem v svojem svetu. Ni kazal nobenega zanimanja za okolico, za druge otroke, za kogar koli, pravzaprav. Imel je vrsto repetitivnih dejanj, zlasti je ves čas prižgal in ugašal luč, zanimali so ga avtomobilčki in vrtenje koles. Ker smo se bali, da morda ne sliši, smo ga peljali tudi na test sluha, ki

pa je pokazal, da je povsem dober. V tistem času se je vse pogosteje omenjal avtizem kot najverjetnejša diagnoza in vse več je bilo znakov, da je temu tako. Opazili smo izrazito senzorično občutljivost, odsotnost očesnega stika, neverbalnost, slabšo motoriko ... Sin je zaostajal v razvoju. Danes vem, da bi morala takrat dobiti podaljšanje porodniškega dopusta, a mi ga kljub številnim in zelo očitnim otrokovim razvojnim težavam niso hoteli odobriti. Dobila sem napotnico za logopeda in delovno terapijo ter odlok, da moram normalno v službo. Upravičena nisem bila do ničesar, čeprav je otrok potreboval veliko dodatne pomoči,« pripoveduje sogovornica in doda, da sta se v tistem času morala skupaj z možem znajti, kot sta najbolj vedela in znala.

Počasen napredek

»Veliko sem brala o avtizmu in tako izvedela med drugim tudi za program Son-Rise, ki spodbuja okolico, da se prilagodi otroku v njegovem svetu. Na ta način se otrok začuti varnega in razumljenega, zato bolj sodeluje. Podrobno sem se poučila o programu in ga začela izvajati tudi sama. Kmalu sem opazila določen

napredek, a ključnega preboja še vedno ni bilo. Kljub temu je pediatriinja še vedno vztrajala na svojem, da vse skupaj ni nič posebnega. Ko smo dobili napotnico za pedopsihologa, smo šli, a je bil pregled povsem neuspešen, saj sin ni sodeloval. V tistem času smo ga peljali tudi k dr. Macedonijevi, ki je postavila diagnozo »sum na avtizem«, s katero si nismo mogli pomagati čisto nič. Zaradi tega nam ni pripadala prav nobena dodatna terapija, nismo dobili dodatka za nego otroka s posebnimi potrebami in še vedno sem morala v službo. Sina sva začela voziti v Ljubljano k dr. Macedonijevi, ki je delala projekt s terapijami po programu ABA, po katerem otroka z vztrajnim ponavljanjem učiš dejanj, dokler jih ne usvoji. Mene je vse skupaj spominjalo na trening opice, poleg tega je sin zavračal vse naše poskuse, da bi ga učili na ta način, zato smo vse opustili. Pri dveh letih in pol smo ga vključili v vrtec, v razvojno skupino. Do takrat je že toliko napredoval, da si je določene stvari lahko vzel sam, denimo stekleničko, kar je bilo veliko tako zanj kot za druge. Pred tem je bil zelo pogosto hudo vznemirjen, saj nam nikakor ni mogel dopovedati, kaj želi, saj govoril še vedno ni nič.

Težko opišem olajšanje, ki sva ga takrat občutila z možem, a še težje opišem občutke, ki so naju preplavili kakšen teden dni zatem, ko je najin sin spregovoril. Čez noč! Od tam naprej je šlo samo še navzgor.

Žal nam je, da se o konoplji kot zdravilu ne sme prosto govoriti ali je uporabljati, čeprav obstaja že veliko dokazov o njeni učinkovitosti. Mi jo sinu dajemo v obliki občasnih kur; ko se stanje poslabša, naredimo krajšo kuro in vedno je izboljšanje tako rekoč takojšnje.

Niti posameznega zloga ne. V vrtec se je kar dobro vklopil, čeprav je bil seveda na začetku ves čas v svojem svetu.«

Spet antibiotik, vnovičen padec

Kmalu po vstopu v vrtec je fantek zbolel in pediatrinja je ugotovila, da ima pljučnico. Takoj mu je seveda predpisala antibiotik in zgodilo se je isto kot pred letom in pol. »Ves napredek do tistega trenutka se je zrušil in močno je nazadoval. Vsi so bili presenečeni, le midva z možem ne. Še predobro sva se spominjala, da se je vse skupaj začelo ravno takrat, ko je prvič dobil antibiotik. Ko sem razmišljala, zakaj, mislim, da je to zaradi tega, ker antibiotiki porušijo črevesno floro, ki ima zelo pomembno vlogo in vpliv na celoten organizem, tudi na centralni živčni sistem,« pripoveduje sogovornica in dodaja, da sta z možem svojega sina ves čas redno vodila na preglede v ustanovo, ki obravnava invalidne otroke in mladino. Obenem je nenehno tudi iskala različne programe, ki bi bili v pomoč pri razvoju avtističnih otrok. Pri tem je naletela na veliko sodelovanje tudi vzgojiteljice v razvojnem oddelku vrtca, v katerem je njen sin. »Vzgojiteljica se je na lastno pobudo izobrazila v programu Son-Rise in s sinom dela tudi po njem, sama pa je izobražena za delo s senzorno integracijo, na kar se je fantek odlično odzval. Rezultati so počasni, a vidni! Pri treh letih je spregovoril prvo besedo, in sicer avto. Sama pri

sebi sem vedela, da bo enkrat začel govoriti, preprosto vedela sem, da bo.«

Najprej konoplja s CBD ...

V tistem času je družinska prijateljica zbolela za rakom in med aktivnim zdravljenjem je jemala tudi kapljice konopljine smole z vsebnostjo CBD. Ker je opazala dobre rezultate, je o tem povedala tudi sogovornici in dobre izkušnje so jo opogumile, da sta z možem poskusila in jih začela dajati svojemu sinu. »Najprej se ni zgodilo nič opaznega, sčasoma pa sva opazila, da je telesno bolj zdrav in nima več infekcijskih okužb. To naju je opogumilo, da sva jih dajala še naprej, saj sva videla rahel napredek. Resda govoril še vedno ni, a že to, da je bil bolj zdrav in umirjen, je bilo za naju zelo veliko!«

... in nato še s THC

Opogumljena z dobrimi rezultati konopljine smole sta šla še korak naprej in priskrbeli konopljo, v kateri je bila tudi vsebnost THC. »Začeli smo z najnižjim možnim odmerkom. Ko sva mu dala prvega, je prespal vso noč. Prvič, odkar je bil rojen. Težko opišem olajšanje, ki sva ga takrat občutila z možem, a še težje opišem občutke, ki so naju preplavili kakšen teden dni zatem, ko je najin sin spregovoril. Čez noč! Od tam naprej je šlo samo še navzgor in vsak dan opazamo napredek na vseh področjih njegovega razvoja. Izboljšale so se njegove socialne veščine in zdaj tudi

že sodeluje pri skupinskih igrah, čeprav ne razume vedno pravil. Lahko vzpostavimo z njim stik in pridobimo njegovo pozornost, celo očesni kontakt je možen, česar prej sploh ni bilo. Opustil je prižiganje in ugašanje luči, prisotna pa so še nekatera druga ponavljajoča se dejanja. Opažamo, da ima izjemen spomin, kar je značilno za avtistične ljudi. Zelo ga zanimajo ozvezdja in astronomija, pa zastave. Pozna jih za čisto vse države. Vemo, da nas čaka še veliko dela in pred nami je sto in ena ovira, vendar je to za nas ogromen napredek in dosežek. Dobro vemo, na kakšen način smo prišli do vsega in še kako jasno nam je, da nam medicina žal ni mogla kaj dosti pomagati. Kljub temu svoji pediatrinji nismo povedali, kako smo spodbudili sinov razvoj in vse našete dosežke, saj se bojimo, da bi nam utegnili škodovati, nas prijaviti na CSD ali kaj podobnega. Žal nam je, da se o konoplji kot zdravilu ne sme prosto govoriti ali je uporabljati, čeprav obstaja že veliko dokazov o njeni učinkovitosti. Mi jo sinu dajemo v obliki občasnih kur; ko se stanje poslabša, naredimo krajšo kuro in vedno je izboljšanje tako rekoč takojšnje. Želim si, da bi se konoplja otresla stigme, ki se je drži, in bi se znanost vendarle zganila ter začela z njo obširne raziskave, ki bi bile tudi podlaga za običajno terapevtsko uporabo, predvsem pa javno in legalno.« □